

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA.

ORGA Y XEREMIES DE VARIAS SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada numero.....	0'05	cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm.ª atrassats des 2.ª tom...	0'05	»
Id. id. des 1.ª tom...	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÈ VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fòra Palma. Dins Mallorca.	(3 mesos....)	0'85
	(1 any.....)	3'25
Dins España...	(3 mesos....)	1'00
	(1 any.....)	3'50
A Ultramar y s' Estrangè...	(3 mesos....)	1'50
	(1 any.....)	5'00

NO LA CERQUES PER DINS BALLS.

Lectors de L' IGNORANCIA: Heu de sèbre que jò viatjava molt un temps. Casi venia à essè com *Es Jodio errant*; de manera que quant me feyan per l'Havana me trobava per Barcelona, y à s'en revés, quant pensavan trobarmè per Barcelona jò'm passetjava per Charleston. Pues bé; un viatge anarem à n' es *Rio de la Plata*. No voldria, germanets, que ningú de vòltros cregués qu' aquest nòm fòs vè; perqu' heu de sèbre que no hey ha tal *Plata*: lo que allà trobariau, si teniau sa desgracia de anarhi alusinats per aquest hermós nòm, seria *misèria y compania*, y rès pús; y alèrta sa péll que no quedàs per allà per falta de recursos per podè tornà à cavòstra. ¡Oh! sabeu que son de moltets els errats de contes qu' es passetjan per allà, y no fan may cap rot sinó molts de badays.

Veureu, ydò, qu' un diumenge, després d' havè dinat m' en vaitx anà à passetjà, (no pensava dirvós qu' es punt ahont me trobava era Montifidèu,) y à dins d' un cafè me vaitx encontrà amb un amich amb qui havia fèts dos viatges plegats, y com feya molt de temps que no mos haviam vist, mos donarem una estreta de mans en tota l' ànima, diguentli:

—Tomeu: ¿tú per aquí?

Y ell no me contestà, sinó qu' es posà à plorà.

—¿Però... que tens?

—Francesch, som un desdixat; (me digué.)

—¿Còm!

—Sí; som desgraciat. ¡Ah, Francesch! si no mos fossem separats un de s' altra de segú que no heu fòra; però sa casualitat, còm saps, mos separà; y aquí donà principi sa méua desgracia.

—Però, ¿qu' es lo que t' passa?

—Jò't contaré punt per punt tot quant m' ha succehit desde que mos deixarem. Sèu; aquí tens un *paraguay*, encenló y fumant, fumant, t' explicaré ses méues penes.

—Vamos, ydò; conta Tomeu, perque em tròp còm à penjat d' un fil.

—A n' axò vaitx:

Tú ja saps, Francesch, que jò estava per casarmè amb na Marieta de mèstre Pere; sí, amb aquella atloteta, que sense ofendre à Deu Nòstro Señor, casi podríam dí qu' era un àngel. ¡Ay! en pensarhi no puch ménos de plorà. ¡Oh, Marieta! Sa téua memòria es s' únich bálсам que mitiga un poch ses méues desdixes. ¡Ah, Francesch! amb so pecat duch sa gròssa penitència.

Còm deya, ydò, jò anava à casarmè amb aquell àngel, qu' era des gust y agrado de ses dues families; però, el Dimòni se valgué de sa téua ausència y em proporcionà un amich que m' fé anà à un ball. ¡Oh, dia funest! Ja saps, Francesch, que jò còm tú mateix, era un poch aficionat à ballà; però à balls de familia ahont ballavam amb sa majó innocència: però, allà.... ¡oh, quin bullici, Francesch! ¡quin aspècte més fascinadó! ¡aquell *alumbrado*!... vaja, jò no havia vist may còsa més seductora, ni tantes atlòtes reunides, ni tan enllestides. Allà, fiyet, no hey vaitx veure cap cara lletja; totes eran blanques còm sa llet, y amb uns coloretts de ròsa que encantavan. ¡Ah, polvos malahits! ¡Ah, cotó del Dimòni! qu' amagat per dins jipons y vestits no fas altre còsa qu' enganà gent, perque lo qu' es tòrt heu fas pareixe dret y moltes de vegades presentes lo que no existeix.

Jò, Francesch, en vista d' aquella novetat, per mí tan gran, vaitx olvidá na Marieta; aquell vespre no la vaitx anà à veure. ¡Pòbre Marieta! Vengué s' hora fatal qu' havia de decidí de sa méua sòrt. Donà principi s' orquesta, tocá una *habanera*, y aquell amich ó Dimòni, me proporcionà un' atlòta per ballà, y em digué: «Vaja, Tomeu, jò't present aquesta balladora;» dientme à s' oreya «es de lo milloret d' aquí dins.» ¡Oh! en presència d' aquella atlòta, que nomía Adeline, vaitx olvidá ses gracies de na Marieta; pareixia un xerafi; aquella fragancia,.... aquells coloretts tan sumament fins.... ¡Oh! y quant li vaitx agafá sa ma per ballà,.... à les hores si que vaitx

quedá sense polsos; es méu còr va deixá per un moment de batre. ¡Quina má més fina!.... ¡y quin ayre amb so ballà!....

Notá ella que jò'm trobaria violent, y amb una vèu sa més dolça em digué: «¿Tomeu, que no t' tròbes hò?» ¡Oh! aquí si vaitx pèdre sa tramuntana de vista. «Si fà, li vaitx contestá; però pens que si vé es téu enamorat, me dexarás.» «No, fiyet, no;» respongué ella amb un mòdo tan seductó qu' era capás de fé pèdre es *Kirie-eleyson* à n' es mateix *Lucero del alba*. Digué que no tenia enamorat, que còm era tan jove encara ningú li havia dit rès, y que sa séua mamay tampoch ho hauria comportat. Jò, fiyet, la vaitx creure còm un ximple. ¡Ah, mentidera y pòca còsa!

—¿Y quants d' anys tenia, Tomeu, sa tal *ninfa*?

—Tenia desèt anys; però ben aprofitats. Fiyet, amb aquell parlá tan carinós me tenia etcisat. Acabarem aquella *habanera*, y donantli es brás la vaitx acompanyà ahont estava sa séua mare, qu' amb sa majó atenció y amb maneres casi *aristocràtiques*, me fé sèure al mitx de ses dues. Francesch; me vaitx trobá sense pensarhó, sitiát, prè, fermat y tancat al mitx de dues forteses *inepugnables*.

—¿Y s' amich que t' proporcionà tan bella atlòta; que s' havia fèt?

—¡Ah, Francesch! No l' vaitx veure pús; aquell amich era un polissó; era un d' aquells que predican conciència y vènen vinagre en lloch de ví hò. Tot axò va essè una combinació tramada entre elles y éll, perqu' axí li convenia. Jò, tot complimentós, contant qu' eran qualque còsa bona, les vaitx convidá à prendre *dulce* y à tot quant volguessen, però sa mamay s' escusá dihent que no acostumavan prendre rès en es ball, y que n' estarian empagahides que ningú les vés prendre alguna còsa. ¡Ah, pòques vergoñes!

—¿Y qu' encara ballareu més?

—¡Ja s' de rahó! Ballarem fins à sa dematinada; y còm que s' amich no comparegué, me vaitx oferí à acompanyarles; y elles, ja u crech, acceptaren; y quant arribarem à ca-séua m' hi féren pujá.

Habitaven un segon pís, y mentres entrá sa maròta per encendre es llum, quedarem els dos en es replá de s'escala, y amb una veu còm á conmoguda, me digué: «Bartomeu, mos has de fé es favó de prendre xocolate amb nòltros.» ¡Oh! amb quina satisfacció me vaitx sèure á sa taula y vaitx prendre xocolate amb aquella atloleta tan hermosa; y còm totes dues s'havian llevat es vestit des ball y posada una *bata*, encara la trobava més seductora; en fin, quant vaitx sortí d'aquella casa ja era de dia; y á sa despedida, després d'haverme oferit elles sa casa, li vaitx doná sa ma pegantli una estreta de dits, y ella hem correspongué dihentme al mateix temps: «Bartomeuet, torna es decapvespre.» «No tengas ánsia, Adelinetá, que jò tornaré.»

¡Ah, fíyet! amb aquella despedida y aquella apretadeta de dits, vaitx olvida per complet á qui me podia fé felis. Sí, Francesch, vaitx renunciá á na Marieta.

Per abreviá rahons, sense sèbre còm ni còm no, á dins un mes y mitx me vaitx trobá casat amb aquella atlòta; sa maròta heu va corre tot; jò no sé còm s'ho arreglá, pens si deu tení part amb el Dimòni coix, que diuen qu'es es més trapassé de tots.

—¿Y que no era gent honorada?

—¡Ca! gent penjadora, elles y ell, que 'm cercá perque jò pagás.....

—Ja 'u veitx, Tomeu; t'agafaren per pròfol. ¿Y ara que penses fé?

—¿Que pens fé? Acabá sa méua vida per hont ningú tenga coneixement des méu nòm; y no voldria que tú el diguesses.

—Pèrd cuydado que no 'l diré.

—Y ara qu'estás enterat, em perme-trás que t diga còm á bòn amich, que si vé es cas que t vulgues casá, no cerquis s'atlòta per dins cap saló de ball, pues de lo contrari t'esposaries á carregarté amb un trasto còm.....

—Jò t diré, Tomeu; axí mateix hey va gent molt honorada y atlòtes dignes de tota consideració.....

—Ja 'u sé, Francesch; es ben vé lo que dius; jò tampoch heu pòs còm á regla general; però també hem de tení present lo que diu lo Esperit Sant: «Qui se pòsa en perill mòr en ell;» y també aquella máxima forastera: «*Lo mejor de los dados es no jugarlos.*» Sobre tot, Francesch, voldria que cercasses per casarté una d'aquelles atlotetes retirades, que no van de balls ni *burèos*, que no se piutan may sa cara y que may se separan des faldons de ses séues mares, que passen tota sa setmana ocupades en sa feyna, y quant vé es diumenge s'en van amb sa mare á l'Iglesia y á fé una volteta sense més adorno qu'un vestit honest y net, y qu'á la llejo ja's veu qu'es gent prudent y honorada. Creumè, Francesch, féu axí y no t'en penedirás, ja saps que ningú pòt da més rahó del Infern qu'un condemnat.

—Tomeu, sent molt sa téua desgracia, y et promet que quant fassi pensament de casarmè tendré present es téu consey; y també t'assegur que faré públich aquest exemple, perque serveixca d'*escarmiento á los incautos.*

—Farás molt bé, Francesch, y abans de despedirmós et vuy fé una súplica, y la t fas fentse tróssos es méu còr. Sí, Francesch, sa súplica que t fas es, que ja que jò no puch, sies tú que te casis amb na Marieta y serás felis.

Y donantme un'aferrada p'es còll, sense podè dí rès ni éll ni jò, s'en aná, y quant ja s'havia decantat un bòn trós es girá y em digué:

—Adios, Francesch, sies felis; y sobre tot *no la cerquis per dins balls.*

—Adios, Tomeu, (li vaitx contestá en molt de sentiment.) Conformá t y encomana t á Deu.

Aquí teniu lectors ses consecuències que devegades duen es balls y els mals amichs. Vaja, no hey ha remey; ¿vòls está bé? Ydò, *donde haya ruido no vayas*, y després seguí aquell adagi francès que diu: *Avant de te masièr regardé deuxfois.*

UN RONDAYÉ.

FELANITX.

I.

Felanitxés: Escoltau
Després d'una nit callada,
Remors que'n la matinada
Donan un viva de pau
Al puig de Sant Nicolau,
Al turons d'aquells molins,
A los boscatges y pins
De Bellavista, al Santuari
Del Salvador, al Calvari
Y al Castell y als séus confins.

II.

Escoltau, fills d'esta vila,
Entre els ecos del Puig vert
Y altres que la terra pèrd
Una veu qu'al Cèl s'enfila
Pera tributar tranquila
Al sigle s'enhorabona,
Profèlich himne qu'entòna
Saludant el nòu progrés
Que fomentí el bé, y sempre es
Lo qu'al pòble glòria dona.

III.

Una paraula escol-lent
S'escolta per hont-se-vulla,
Al respirar de la fulla,
De les aus y de la gent.
Fins en los sospirs del vent
Qu'aplaudexen à porfia
Un nòu Centro d'armonia,
Pòrt, Telegraf y Carril;
Y al buch Vapor càntichs mil
Entonan en tan bell día.

IV.

Turons de Sant Nicolau
Devòra camps de verdor,
Peñes de Son Salvador
Alberch dolcíssim de pau;
Allá alluñy mirau la nau
Qu'al mitx de fum, son hauprés
Adelantant va à través
De la onada y ventolina
A la terra mallorquina,
Y à nòstron pòrt vé després.

V.

Llarga la màstre el Patró
Y el Nostri' amo la mitjana;
En banda tota l'andana,
Virant de babó à estribó.
Capetjant va el batayó
Perque s'onada es tan dura
Que s'ulant s'arboladura
Y croixint el bastiment,
Fa amb sa popa à sotavent
Sa derrera singladura.

VI.

Y un calabrot tira à popa,
Y en es *tope* issa bandera,
Y à vista de s'escollera
Sa quilla y el casco aglopa.
Mentres tant llaujera topa
Amb altres naus resguardades
De los vents y ses onades
En el Pòrt de Felanitx;
Y el Vapor fondetja al mitx
Entre les ja fondetjades.

VII.

Crida el guarda:—¡Oh de la nau!
—El *Santueri*; nòu papó.
—¿Capità?—Aquí está es patró.
—¿D'hont veniu? ¿Ahont anau?
—¿Quin càrrech duys? ¿Que portau?
—Entre borrasca y bonansa
Arribam amb la confiansa
Que tot lo que duym à bordo
Será després d'es trasbordo
D'aquest pòble l'esperansa.

VIII.

Barres de ferro y d'acé,
Lingòts y xapes y planxes
Desembarcarán ses llanxes;
Y *rails* p'es Carril fé.
Es nòstro bordo está plé
De trens y locomotores,
Xemenèyes siuladores,
Y fornals de fòch y fum,
Y carbó pera es consum
De màquines corretores.

IX.

Venim à establí un Carril
Que es el general desitx
Que del pòrt de Felanitx
Venga dret y es pòble enfil.
Y tan rich còm el Brasil
El fassa, y còm el Perú
Mos hi fassa à cadascú
De ferro el pensat camí;
Que jò profèts aquí
Que se farà de segú.

X.

Còm millorar nòstron pòrt
 Algun tant ja s' es lograt,
 Gracies à cèrt Diputat
 Per quí propòs un recòrd
 D'agrahiment; que la sòrt
 Dona el Comèrs y Marina,
 Amb un Teatro qu' adoctrina,
 Amb Telegraf y Carril,
 Y una Escòla Mercantil
 Que ja el pùblich vaticina.

XI.

Aquí l' èco se perdé
 Entre el Pòrt, Molins y Torre.
 La sèua veu ja s' esborra.
 Ja no 's sent lo séu alè.
 De foscó mos deixa plé
 Que no ilumina en son dòl
 La Mòla, Castell, Pujòl,
 Bellavista, ni el Calvari,
 Ni el Puigvert, ni el Santuari
 De Son Salvador, el sòl.

XII.

Però al sòl, Felanitxés,
 D' un mon inmens d' esperansa
 S' òbri el còr que tot ho alcansa
 El sagrat fuèl del Progrés.
 La veu de Deu, al través
 Del temps pòt fer gradual
 Aquest pòble à Palma igual.
 De segú transformat ja;
 D' aquestes illes serà
 La segona capital.

F. A. Y P.

Felanitx.—Jané—1883.

ES DIA D' ELS REYS.

Ja hey tornam essè. Ja tenim altre
 vegada s' atlotèa que va moguda p' es
 mitx des carrés, esperant els Reys y
 corre amb grans estòls cap à ses pòrtes
 de la Ciutat, y dú escales y òrdi y faves
 per sortirlós à camí; dins ses cases hey
 ha més animació que defòra cercant
 botes, botines y sabatetes de tota casta,
 per posarlès més tart à n' es balcones y
 finestres amb sa confiansa de que quant
 passin els Reys per dins Ciutat hey de-
 xaràn alhaques y confits y juguetes y
 tota casta de còses agradables à n' es
 séus petits dueños.

Vamos; está vist. Anit y demà dema-
 tí son sa gran fésta d' els homos *in fieri*
 y de ses dònnes qu' un dia seràn mares
 des nòstros futurs pares de la pátria.

¡Ah! si els Reys tal dia còm vuy no
 tant sòls deixassen confits ó estampes à
 n' es nins, sinó qu' en veure botes de
 montá hey posassen dedins diplomes,
 nombraments de *destinos*, grans creus,
 d' aquestes qu' encara que grans pesan
 pòch y qu' en llòch de durlès carrega-
 des à s' esquena les se penjan à sa pòst
 d' es pits ó à n' es còll ó à sa faixa (y no

sa d' es neixe) no serían es nins ó nines
 tots sòls es que farian fésta, també en
 farian es grandolassos; y contemplaríam
 à les dotze de sa nit dins qualque balcó
 unes botes més altes qu' es brandolats,
 y no seria estrañy que qualque señó
 pagès hey posás y tot ses botes congre-
 ñades que té dins es sellé. Llavò si que
 seria completa sa fésta d' els Reys.

Aquest hermós ideal l' hem de deixá
 fé emperó per quant venga el sigle vint
 si es qu' el mon no haja fét uy del tot.

Contentemmós amb lo que fins ara
 hem progressat. No fa més que mitx
 sigle que sa fésta de demá era molt di-
 ferent de lo qu' es ara. Es truy era à
 n' es camí de Jesús que llavòses consti-
 tuhía es gran passeitx de Ciutat. Lla-
 vò no 'n passavan encara cotxos carre-
 gats de mòrts, perqu' es mòrts no sor-
 tían de dins la Parròquia. Llavò sa gran
 curòlla de tothom era veure quant à ses
 quatre Campanes (diríam milló à ses sis
 Campanes) s' ajuntavan el Rey Melsión,
 que venía de sa part de l' Hornabèque;
 el Rey Gaspá, que baixava de sa part
 d' Itria; y el Rey Baltasá, que sortía de
 dins Ciutat. Allá se saludavan, se deyan
 quatre glòses; y seguían en comitiva
 cap-à-munt amb sa gran multitud de
 gent coriosa que corria darrera ells. En
 arribá à ca Dona Ayna trobavan el Rey
 Heròdes que los demanava de nòves
 amb unes altres glòses; y los comana-
 va que quant s' en tornassen, l' ente-
 rasssen de lo qu' hey hagués sobre es
 naixement de Jesús. Seguían els Reys
 darrera una estrella que duya un atlòt
 dalt un bastó y allá en es Convent de
 Jesús acabavan sa funció, tornantsen
 tots p' es camí de s' Infernet y per can
 Veta.

El Rey Heròdes quant se veyá burlat
 s' arrabassava sa barba postissa que
 duya, y es presenció aquest fét era sa
 delícia de tots els qui anavan à veure
 sa funció, qu' eran tots els habitants de
 Palma.

¡Quant mudats están es temps d' ara!
 Ja ningú s' en recòrda d' aquell truy.
 Ja tots els qui allá se sempentetjavan
 hey han tornat d' en un en un amb sos
 pèus devant y per darrera vegada. Ja
 ningú pensa en sos Reys més qu' es
 pares y mares que tenen nins petits, y
 quant hey pensan los còsta de sa bossa
 per pò de que l' ondemá no tengan es
 séu hereu amb un pam de morros ó de
 que sa futura pollá rossa de la casa no
 prenga una rabiada d' aquelles que son
 les señores avies de cèrtes *pataletas* que
 han de vení després. Es precis avuy en
 dia prendre es temps axí còm vé y com-
 prá juguetes p' els Reys y tornarné com-
 prá p' el Ram y comprarné altre vegada
 à ses Fires perque la gent menuda esti-
 ga entrenguda y perqu' es extèrns sá-
 pigan que à son pare no li mancan sòus
 per aquestes pòrros-fuyes encara que 'n
 dèga molts per un altre costat. S' estu-
 fera del dia axí heu reclama.

Procurau al manco qu' aquestes ju-
 guetes sian instructives y contribuyex-
 can à sa bona educació des vòstros in-
 fants que tant descuydada teniu à causa
 de ses causes de sa modèrna vida. No 'n
 parlem pús.

PEP D' AUBEÑA.

CANTARELLAS ATRIBUIDAS Á N' ES POBLE.

Jò no sé qui se fía
 De l' esperansa;
 Que basta essè famella
 Per essè falsa.

No 't cases amb véy nina,
 P' es capitals,
 Sa moneda se gasta
 Quedan es mals.

A ca-méua me diuen
 Que romp botins
 Y ¡jò dich bòn caramba!
 Compraulós fins.

S' amó es un ninòt
 Qu' en caminá,
 Per molt poquet que menji
 Ja 's satisfá;
 Però en cresquent,
 Quant més li van donant
 Més va volguent.

M. DULEY.

XEREMIADES.

Segons noticies abí va entrá dins es
 pòrt de Felanitx es nou vapó qu' han
 comprat per dú ví à France.

¡Vaja un carregament bò per desem-
 bafá ets altres vapors que sòlen aná
 sempre farts de porchs!

Agrahim molt s' atenció que tengue-
 ren convidantmós per aná à rèbre dit
 vapor juntament en tots es companeros
 de prensa.

*
**

També mos diuen qu' à n' es Teatro
 d' aquesta vila estrenaren una péssa ó
zarzuela mallorquina compòsta per dos
 sócios de la JOVE IGNORANCIA, y que va
 essè tan aplaudida.

Axí mos agrada. Los enviam s' enho-
 rabona.

*
**

Diuen que se tracta de trasladá es
 presili à ses ruhines de Sant Francesch.

Si aquesta fos vèra, ja podríam dí
 qu' es *sentit comú* s' ha trasformat en
sentit raro.

Per amor de Deu, señors que compò-

nen ses corporacions populars d'aquesta capital, senyors qu'escerseixen càrrecs d'autoritat, no consenten tal desbarat y protesten d'ell còm heu feym nòltros.

Fassen entendre en es qui mana que Palma es una Ciutat de 60,000 ànimes, qu'es punt designat per situà es presili té molt de való y es molt necessari per axamplá sa població, y que trobaran altres llochs pròp de sa capital si vòlen, còm l'*Hornabègue*, ahont en més poch gasto podrian fé una cosa més bona, qu'ompliria s'objecte que se propòsan.

Ahontsevuya estaria es presili milló que dins Ciutat.

*
**

Per Ciutat hem tengut unes boyrades ben bones. Y segons mos diuen, per moltes de viles ha estat lo mateix, ó pitjó.

Aquesta hòyra que'n es temps que mos trobam no pòt fé mal à n'es arbres ni à n'es sembrats, ha servit per amagá moltes de còses qu'ha dexades destapades es derré dia del any qu'acaba d'espíra.

Deu envia ses còses à temps.

*
**

Ses ruhines de Sant Francesch van à ma de quedá convertides en penitenciarria de criminals.

No pòt sè: s'art, sa relligió y ses nòltres glories no heu consentiran jamay.

EPIGRAMES.

Es dia que vá espíra
Es ferré Tòni Bastida
Homo que tota sa vida
Còm un nègre trabayá;
Sa dòna axí s'esclamava:
—¡Vaja una sòrt més fatal!
Es mòrt are que goñava
Vint pessetes de jornal.

UN MENESTRAL.

Un pòbre màstre d'escòla
Dèya à sa dòna:—¡Que fás?
Vetèn à vendre es cedás,
Tant mateix sempre reddòla.....
¡Sèt sòus n'has trèts y no més?
Per rès bastan. ¡Còm passám!
—Si pogués vendre sa fám
Ja faria més doblés.

MESTRE GRINOS.

Remey segú per curá mal de caixa per fòrt que sia.

Cercarás argila de tota casta de colós. Blanca, gròga, vermeya, cenrosa, blava, nègre, coló de sempenta de frare y d'altres y la guardarás per quant sia necessari.

Totduna que t'entrará es mal de caixa t'hi posarás demunt una bolleta d'argila de sa blava y ley deixarás está vint y quatre hores. Passat aquest temps si veus que t'ha aumentat, señal que va bé y renòves sa bolleta, y ley tindrás altres vint y quatre hòres. Axò heu farás fins à tres vegades y si vésses qu'encara aumenta axò es pròva que no has endevinat es coló de s'argila. Per lo mateix baratarás d'argila y les posarás de sa gròga. Seguint axí, una de dues, ó t'ha d'espasá à la fòrsa ó t'ha d'aumentá, y en aquest derré cas vòl dí que va bé.

No'l te fasses arrancá may perqu' es un mal sistema. Es lo mateix que si en tení mal de cèya te fesses tayá es cap.

COVERBOS.

Un atlòt s'etzaminava d'Història Sagrada, y es màstre li preguntá:

—¡Qui va essè sa màra de Santa Ana?

—Sa vorera, (contestá s'atlòt.)

—¡Còm es axò? (digué es màstre.)

—¡Còm? que no hey ha cap andana que no tenga vorera.

*
**

Un atlòt de Ciutat preguntava à un atlòt pagès:

—¡D'hont ets?

—De Binissalèm.

—S'altre dia hey vatx essè à Binissalèm y amb una pedrada vatx rompre es cap à un binissalemé.

—¡Y no't mataren?

—¡Qu'havian de matá, jò'n vatx fé corre més de trenta de binissalemés.

—No heu crech.

—Ydò, mira, es ben vè, perque me encalsaren fins à Consey y no'm pogueren agafá.

CRIDA.

CALENDARI DE L'IGNORANCIA.

Es de forma americana y per setmanes, perque sia mes còmodo à n'els manestrals y pagesos

Comensa es dia de Nadal perque sia hò per doná ses bones festes; y dú tot lo que duen ets altres calendaris; ménos alló qu'els ignorants no saben ni pòden sèbre per ara. També dú ses Coranthores de Ciutat, y efemérides, y noticies, y poesies, y covèrbos, y endevinayes, y receptes de cunya, y rebosteria, y que sé jò que més.

A n'es qui'l compra se li regala al acte un pla de tota Mallorca.

Se ven à s'Administració des periòdich L'IGNORANCIA; à sa tenda d'els hereus de Don Gabriel Rotger, *Cadena de Cort*, núm. 11, Palma.

PREUS.—Un calendari..... Mitja pesseta

Una dotzena..... Cinch pessetes

Vint y cinch..... Dèu pessetes

N. B.—Còm enguany s'en han fet poch no n'hi haurá per qu' n' voldrá.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Es majó mal des mats es parlá amb animals.*
SEMBLANSES.—1. *En que no adula ningú.*
2. *En que passa.*
3. *En que s'emblanquinan.*
4. *En que té estrelles.*
TRIANGUL.....—*Siriach-Siria-Siri-Sir-Si-S.*
XARADA.....—*S' a-be-ya.*
CAVILACIÓ.....—*Fontirrotg.*
FUGA.....—*Duch un sartú d'un Rus.*
ENDEVINAYA.....—*Un bunòl.*

GEROGLIFICH.

:: + ≡ — FER
FER
MESTRE GRINOS.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un globo à una monèya?
2. ¿Y una escòla à n'els certámens?
3. ¿Y es ví à sa llei?
4. ¿Y un carré quant plòu à una baña de xòt?

BIEL.

TRIANGUL DE PARAULES.

Ompli aquestes picls amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un nòm d'hòmo; sa 2.ª, es sèu llinatge; sa 3.ª, una paraula castellana; sa 4.ª, un objecte de comerç; sa 5.ª, lo que se pòsa à n'els escrits si hey ha equivocació; sa 6.ª, una paraula de dues lletres; y sa 7.ª, un número romá.

ECSEMÉ.

XARADA.

Si vòls trobá sa primera
Dins s'aritmètica está;
Segona es un membre humá
Qu'entre tots dú sa bandera;
Y per trobá sa tercera
Vetèn à dins un piná;
El tol fòrt sap mossegá
Y no's cá ni gremanera.

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

ART FORNÉ

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
EN PEPEP.

FUGA DE CONSONANTS.

ll. ll. ñ. ll. ll. y. ll. ll. ñ. ll. ll.
UN BUÑOL FRANCÉS.

ENDEVINAYA.

Jò heu vuy doná per escrit
Es mòdo des méu pensá;
Meèm qui heu endevinará:
¡Quin animal es qu'hey ha
Que sòls se lo veu volá
Per montañes y p'es plá
S'hòra del mal esperit?

EN PERE.

(Ses solucions dissapte qui vé; si som oius.)

7 JANÉ DE 1833

Estampa d'En Pere J. Gelabert.